

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník: 101

číslo: 38

19. září 2021

Cena: 10 Kč

Všechno je v pořádku

Pokusím se podělit s vámi o zážitek z kaplanské služby, jejíž náplní je doprovázení nemocných a umírajících. Je to zkušenost, z níž čerpám naději. Snad se mi něco málo z té naděje podaří poslat dál. Zemřela v hodině mezi psem a vlkem, před rozedněním, kdy tma je nejtemnější. Bylo jí pětadvacet. Navštívil jsem ji několik dní před smrtí. Seděl jsem u její postele a držel ji za ruku. Obvykle ji rychle přemáhala únava a usínala, při posledním setkání se však rozhovořila, neboť měla na srdci něco důležitého. „Řekni mi, jak poznám, že nastal čas?“ „Nevím. Sama to asi poznáš nejlíp.“ „Myslím, že ten čas už se blíží...“ „Doufám, že nikdy nezapomenu na její slova: „Když jsem byla mladší a zdravá, chtěla jsem všemu rozumět. Dnes už vím, že nemusím všemu rozumět, ale všechno můžu přijímat, i když skoro ničemu nerozumím. Tak, jak to je, to je v pořádku.“

Věřila, že vše je v pořádku, a proto se nebála. Odešla smířená. Nad světem ještě vládla tma, ale v ní už zářilo světlo. Světlo pokoje. Takže to jediné, co definitivně zemřelo, byla jistá oddělenost od Univerza, od celistvého Bytí, v němž nyní už spočívá. Jmenovala se Miša. Netuším, jak se jmenuje teď. Ježíš, který má klíče od smrti i hrobu, přislíbil, že „tomu, kdo zvítězí, dá bílý kamínek, a na tom kamínku je napsáno nové jméno, které nezná nikdo než ten, kdo je dostává“ (Zjevení Janovo 2,17).

Možná, že pravou příčinou nepokoje v lidském srdci je snaha pochopit něco, co nelze pochopit rozumem, ale přijmout srdcem. Přijmout ztrátu, jakkoli je nespravedlivá, a nesnažit se hned zaplnit prázdné místo, které po ní zůstalo. Správně tušíme, že to ani nejde. Prázdná místa totiž mají význam. Vedou nás k poznání, že v nich se musí ztratit právě ta snaha mít na všechno jasné vysvětlení, důvod, argument. Do prázdných míst v srdci sestoupí ruka v ruce protikladné emoce, třeba smutek a radost, úzkost a naděje, aniž by jedna potlačovala druhou. Dovolíme jim, aby v nás byly pospolu, obejmeme je a přijmeme je.

Biblický výraz pro mír a pokoj, „šalom“, vyjadřuje úplnost, celistvost.

Pokračování na str. 3

Boží Zákon v srdcích

Nechci vám o letošním táboře v Borovnici podat jen popisný raport ve smyslu, že od 2. do 15. srpna se v Borovnici konal šestý ročník našeho tábora pořádaný prvně r. 2016 náboženskou obcí Kouřim, další léta náboženskou obcí Kolín a letos nově založeným spolkem Cesta ze tmy, na kterém bylo 31 dětí... Že nám tam bylo krásně a dala Pán, bude tomu tak i napřesrok. Chci se s vámi podělit o prožitky radosti z Boží moci, ve kterou mnohdy my, co si říkáme „věřící“, tak moc nevěříme, a snažíme se pak vlastními silami dělat věci, o kterých se domníváme, že je od nás Bůh potřebuje. Jako by někdy bez našich „záslužných“ činů a snah neměl být, kým je, či hůře – snad ani neměl být. Tehdy doufáme, že mu budeme blíž a nalezneme jej díky svojí pili a předvedené snaze. Píle a snaha jistě nejsou špatné, ale samy o sobě ničím. On je od nás přeci nepotřebuje. On má a i bez nás bude mít vše a je stejný včera, dnes i na věky. Ten, kdo jej potřebuje, jsme my – já a ty. On je cesta, pravda i život pro nás, ne my pro něj. Nenalzáme ho, když ve skutečnosti nehledáme z celého, tedy z čistého, hříchů vyznávajícího srdce. Tehdy mu nenasloucháme a vlastními představami se mýjíme s jeho spásným darem života. Dveře k němu nám zavírá vlastní pýcha,

jako v podobnosti o farizeji a celníkově. Jak víme, Boží milostí ospravedlněn odešel kající se a prosící hříšník a nikoli učitel Zákona, nepozorující vlastní trám v oku a pyšně Bohu „vzdávající díky“ za úspěchy. Neboť spravedliví v očích Božích jsou přece hříšníci žijící z víry.

Ježíš řekl, že pokud se neobrátime tak, abychom věřili jako malé děti, jistě nevejdeme do nebeského království. A to znamená plně, s důvěrou, spoléháním se celým srdcem jen na něj a jeho vůli, tedy přijetím jeho neměnného Zákona. Vždyť přeci víme, že Ježíšova slova: miluj Hospodina, svého Boha, celým svým srdcem, celou svou duší, celou svou myslí a celou svou silou a současně miluj svého bližního jako sám sebe, jsou naplněním Desatera. Snadno se to řekne či napíše, ale kdo z nás to dokáže? Milostivý Pán však zná každou naši myšlenku, tužbu i slabost, a tak je připraven vyslyšet naše: „Chci, pomoz prosím moji nedověře.“ Pak nás na cestě života vyučuje a my rosteme ve víře.

Proč vám všechno tohle píšu? Je to náš letošní táborový příběh. Nevěděli jsme, jestli letošní rok budeme vůbec moct tábor pořádat. Nevěděli jsme do poslední chvíle, kolik nás dospělých se nakonec bude účastnit, a krátce před začátkem tur-

Pokračování na str. 4

Pout' na Sázavě 2021

Jak v úvodu akce vtipně poznamenala ses. Hana Tonzarová, Pout' na Sázavě svým XXI. ročníkem dosáhla dospělosti i podle amerického práva, takže již je na co navazovat. Proto jsme se při přípravě letošního programu snažili zachovat řadu jeho osvědčených součástí.

Pout', která se opět konala na louce u řeky pod Sázavským klášterem, byla tradičně zahájena bohoslužbou, kterou společně sloužili br. patriarcha Tomáš Butta a br. pražský biskup David Tonzar.

Následoval druhý ročník štafetového běhu o putovní pohár opata Prokopa, který se tentokrát přestěhoval do Základní školy M. Jana Husa v Rakovníku.

Současně již byli na sedmi stanovištích dětského programu připraveni dobrovolníci, kteří během dne děti seznamovali s tím, co to obnáší, když se někdo chce stát misionářem. Děti si vše mohly vyzkoušet na vlastní kůži – procházely překážkami poslepu jako apoštol Pavel, aby si následně zabalily to nejpotřebnější na svou misijní cestu. Seznámily se s Cyrilem a Metodějem, naučily se používat hlaholici a při symbolickém lovu ryb zjistily, že ve dvou se pracuje vždy lépe, než když je člověk na všechno sám. Na dalším stanovišti postavily nemocnici v Lambaréné, pocvičily se v obvazování ran, a protože A. Schweitzer kladl také důraz na ochranu přírody, vyrobily si tašku ze starého trička. Misionář se při přípravě na cestu musí seznámit s jazykem země, do které putuje, a také s její kulturou – děti se proto učily pozdravy v různých jazycích a ochutnávaly lahůdky všech možných národů. I když jsme každý jiný, mnohé nás také spojuje – to si děti uvědomily při sestavování různých tváří s pomocí identikitu. Na pátém stanovišti se zamýšlely nad nejdůležitějšími vlastnostmi, které by měl správný misionář mít – ty pak seřadily na velký papírový žebřík hodnot. Misionář ovšem musí být i fyzicky zdatný – takže všichni na následujícím stanovišti prošli výcvikem jízdy na koni, chůze po laně a dalším náročným fyzickým cvičením. Všichni se svými vztahy navzájem propojujeme a vytváříme společenství. To si děti uvědomily postupným vytvořením sítě z provázku na posledním stanovišti. To, že jsou i ony její součástí, znázornily připojením své fotografie, pořízené polaroidem. Kdo prošel celým výcvikem, mohl si kromě zážitku odnést i malou odměnu. Zdá se, že misie to byla docela úspěšná, protože se programu zúčastnila i řada místních

rodin, procházejících náhodou kolem.

Tématu misie a misionáři byl věnován i zábavný kvíz, připravený pro dospělé. Ti nejuspěšnější vyhráli pobyt v RZ Betlém v Janských Lázních. Ani letos nechyběla tradiční agapální hostina, ke které velmi příjemně hrálo trio Marka Šmause. S tanečním vystoupením přispěly děti z místního sázavského dětského domova.

Děti se také mohly zúčastnit celorepublikové výtvarné soutěže vyhlášené u příležitosti Modlitby za domov. Jejím tématem je ujištění Já jsem s vámi!

To ale ovšem ještě zdaleka není vše – své stánky se zajímavými workshopy a prezentacemi svých aktivit tu měly Základní škola Mistra Jana Husa v Rakovníku spolu s Akademii techniky 4.0, Církevní husitská ZUŠ Harmonie, Husitské centrum na Žižkově, dětský domov Husita v Dubenci, místní farář br. Bařinka zajistil ukázkou bojových umění i práce policie, u stanu Pražské diecéze byl čas i na rozhovor s br. biskupem Tonzarem, protože Pout' byla zároveň i setkáním novokřtěnců. U jiných stánků zase byla možnost zakoupit si krásné výrobky středisek Husitské diakonie Nazaret a Domeček – kde jsme mohli obdivovat i krásnou dvouměsíční sovičku pálenou. Moc se omlouvám, pokud jsem na někoho zapoměla – bylo toho tolik, že se to snad ani všechno nedalo stihnout!

Závěr celé Pouti patřil představení pro děti i dospělé – divadlo Elf – dva herci se spoustou nápaditých loutek a rekvizit – nám zahrálo pět vtipných a netradičních pohádek Aloise Mikulky. Napadlo by vás třeba, že když je tygr smutný, že musí být zavřený v kleci, pomůže mu, když se začne živit semínky jako ptáček? Pak se totiž zmenší a narostou mu křídélka, takže může z klece vylétnout.

Moc děkujeme za podporu městu Sázava, všem, kdo se zapojili do programu, i ochotným dobrovolníkům za pomoc s organizačním zajištěním Pouti. Ta se, také díky nádhernému počasí, stala opět milým setkáním, jež, jak doufám, si všichni užili.

Jana Krajčířiková

Ogaři Ozefa Kaldy

Výročí svaté Ludmily a s ním spjatou výchovu dětí lze nahlížet také z humor-
né stránky. I ti, kdo se věnovali a věnují výuce náboženství, si rádi vzpomenu
na mnohou veselou historku, kterou při odkrývání poselství Bible s dětmi zažili.
Takovým byl i prozaik Josef Kalda, který své křestní jméno rád uváděl ve valaš-
ském nářečí: Ozef. V tomto dialektu napsal v roce 1905 knížku Ogaři, v níž vyli-
čil své zážitky z dětství v Zádveřicích, čistě evangelické vsi nedaleko Zlína. Knížka
se stala předlohou úspěšné stejnojmenné opery Jaroslava Křížky (1919), Kaldův
cyklus básní Z pera samoukova zpracoval Leoš Janáček do geniálního Zápisníku
zmizelého (1921). Ozefa Kaldy, autora dnes už spíš pozapomenutého, si úryvkem
z Ogarů připomeneme také proto, že na letošní rok připadá 150. výročí jeho naro-
zení a 100. výročí úmrtí (narozen 4. 8. 1981 v Novém Městě na Moravě, zemřel
1. 1. 1921 v Praze).

*Pan falář vstoupil do třídy. Děti vsta-
ly, daly pozdravení a se škrabotem si
zasej sedají. Pan falář stojí u tabu-
le, čistí si brýle a pohlédají po
škole.*

*„I hledme, Kolaja! Co pak, že tě také
jednou vidíme ve škole, to abychom si
zapsali do komína černou křídou!
Poslouchej! Co? – A pověz nám něco
z dějepřavy!“ Pan falář pocházeli
z Čech a mluvili česky.*

*Kolaja, veliký silný habán, vstal
a nepřirozeným tenkým hlasem odpo-
ovídá: „Pane faláři, já sem nebyl na-
posledy ve škole, a tož sem ani nevě-
děl, co ste uložili, a tož sem sa naučil
toťkaj ze stránky dvanáctej.“*

*„Dobře, dobře, tedy pověz nám,
čemu si se naučil!“*

*A Kolaja začal odříkávat pomalu těž-
kým jazykem, čemu sa naučil.
Přestupoval z nohy na nohu, pomá-
hal si rukama a celým tělem a v zapo-
ceněj tváři bylo vidět takové úsilí
a takové namáhání, že pan falář
pojali lítost nad Kolajů a začali
vypomáhat a nadřívávat, a dyž byli
s tím hotovi, utřeli si čelo oba dva.
Při tom zápalu a při téj lítosti pan
falář ani nedbali, že ta histórij
z dějepřavy sa počice akorát na půl
pátého řádku i s biblickým veršičkem
na konci. A tak sa pan falář vžili do
Kolajovej duše, že porozuměli
a pochopili, co těch pět řádků pro
Kolaju znamenalo, než sa jim naučil,
a tak byli s udoláním toho hrubého
úkolu spokojeni, že dyž Kolaja si sedl,*

*že hnedkaj ho veřejně pochválili. Že
je to pěkné a chvalitebné, že řekňa,
ač tedy nebyl ve škole, aniž věděl, co
je uloženo, že přece nazahálal, něče-
mu sa naučil, a tak aby to dělali
všeci. A Kolaja seděl potichúčku
v lavici, jak dyby sa ho věc ani netý-
kala - enom břuch sa mu chvílama
tajnú rozkošů natřásal.*

*Druhou hodinu v týdnu – hledme sa
ho – Kolaja zasej seděl ve škole,
a pan falář, dyž ho uviděl, mile se na
něho usmili a hlavu jim proletěla
myšlenka o oveče zblúdlé, do
ovčince sa navracející. „S láskú
a shoviváním, oj, člověk věcej doká-
že, než metlú,“ myslili si a usmívali sa
na celú třídu, až sa jim brýle jaksi
orosily a moseli je čistit.*

„Tak, Kolajo, co pak dnes umíš?“

*„Pane falář, já sem nevěděl, co je
uloženo, tož sem sa naučil ze stránky
dvanáctej.“*

*„Tedy povídej.“ Milý Kolaja začal
ze sebe sůkat zase starú pětiřádko-
vú histórij a pan falář zase musel*

Nad Písmem

Kdo může být největší

Kdysi jsme se bavili o filmu Piera
Paola Pasoliniho Evangelium sv. Ma-
touse a jeden kamarád řekl, že mu na
něm vadí to, že je v celém filmu Ježíš
tak vážný, přísný a strohý; jediná
scéna, ve které se usměje, je, když se
potkává s dětmi. Ano, Pasolini to tak
skutečně pojal, není ale našim úkolem
uvažovat, zda byl Ježíš vážný, anebo
veselý, v souvislosti s našim biblic-
kým textem jde spíše o ty děti,
respektive o to, v jaké souvislosti
Ježíš tak, jak je uvedeno, hovoří.

Učedníci se mezi sebou přeli, kdo je
největší. Ježíš na to zareaguje docela
zvláštním způsobem – vezme dítě,
postaví je k nim se slovy „kdo přijme
jedno z takových dětí v mém jménu,
přijme mne...“ Opravdu zvláštní
odpověď. Můžeme se ale podívat
také do verze Matoušovy. Tam je to
známé „jestliže se neobráte a nebu-
dete jako děti, nevejdete do království
nebeského“. (Mt 18,3)

Děti bývají námi „moudřími“ dospě-
lými někdy dost přehlíženy. „Nemáš
z toho ještě rozum.“ „Počkej, až
budeš velký.“ A tak podobně. My
máme zkušenosti, věcem rozumíme,
co nám může dát ten malý dětský ro-
zoumek? Ježíš ale přistupuje k dětem
nejenom jako k rovnocenným partne-
rům (v té době zvláště neobvyklé), ale
dokonce je v dané situaci dává za pří-
klad, každopádně žádá neupírat jim
přístup k Božím království. „Jestliže
se neobráte a nebudete jako děti...“
říká Matoušova verze. Nejde napří-
klad o to, být, jak se někdy říká,
„naivní jak pětileté děčko“, jde o pří-
most, vnitřní čistotu, bezelstnost...

Tato požadovaná „dětskost“ je v roz-
poru k tomu, jak se chovají právě
učedníci, ti „moudří“ dospělí – a to je
dětskost. Směšné, trapné uvažová-
ní. Kdo je největší? Tak se opravdu
mohou dohadovat a navzájem před-
hánět právě jen ti, kteří stále ještě ten
rozum (přesněji moudrost) nemají.
Už před poměrně dlouhou řadou let
byla u nás vyhlášena anketa o „Nej-
většího Čecha“. A teď se začal před-
hánět Karel IV. s T. G. Masarykem,

vypomáhat a zatlačat, enom že už sa
neusmívali a Kolaju nepochválili.
A tak sa tato příhoda mezi nima za
zimu opakovala ale šestkrát, až
nakonec jed-

*núc pan falář vážně před Kolaju si
stúpili, brýle z nosu na čelo povy-
strčili a lítostú a hněvem třasla-
vým hlasem povídali: „Ty, slyšíš,
Kolajo, jestli mně ještě jednou
s tímto příběhem přijdeš, tak tě*

*postavím tamhle před tabulí!“
To byl největší trest, kerého pan
falář užívali. Dyž potěj zas přišli
na náboženství a pohlédli po třídě
– Kolaje ve škole nebylo. Pan falář
dvakráte, třikráte kývnuli hlavú,
rozhodili si potichu rukama –
a začali vyučovat. Šedesátiletý sta-
říček byli zasej o jednu zkušenost
bohatší.*

Marcel Sladkowski

J. A. Komenský

Jan Mička

Jeho podoba se špičatou bradkou je na celém světě známá.

Dvačtyřicet let se vracel z exilu domů.
Nedorazil a před mocnými jen zbytečně si prošoupl střevice.

Na cestách ustavičně psal
a po zásluze si vysloužil
přezdívku učitel národů.

Holand'ané se pyšní jeho naardenským hrobem.

Jenom v českých školách jej
nebývá ve sborovnách vidět.

Z kazatelského plánu

17. neděle po svatém Duchu

*Jako kadidlo at' míří má modlitba k tobě, Hospodine, pozdvižení mých
rukou jak večerní oběť.* (Žalm 141,2)

První čtení: Jeremjáš 11,18-20

Tužby pro dobu po Duchu svatém (V):

2. Abychom v myšlení, slovech i skutcích dobrem a pokojem sloužili,
modleme se k Hospodinu.

3. Abychom naše schopnosti a dovednosti pro věc evangelia nasadili, mod-
leme se k Hospodinu.

Modlitba před čtením ze sv. Písem:

*Panovníku Hospodine, náš učiteli a pastýři, vedeš nás k sobě a přijímáš
nás za své milované děti. Pomož nám vyvarovat se povýšeného a svévolné-
ho jednání! Dej, at' kráčíme po tvých cestách jako věrní následovníci tvého
Syna. Osvi' nás, Bože, svým svatým Duchem, at' slyšíme slova Ježíše
Krista, našeho Pána. Amen.*

Druhé čtení: Jakubův 3,16 - 4,3.7-8a

Evangelium: Marek 9,30-37

Verše k obětování: Žalm 15,1-2

Verš k požehnání: 2. Tesalonickým 2,13b-14a

Modlitba k požehnání:

*Panovníku Hospodine, veškeré stvoření toužebně vyhlíží své dovršení a
naplnění ve tvém Synu. Dej, at' tvůj lid roste do plnosti spásy! Prosíme o to
ve jménu Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.*

Vhodné písně: 19, 48, 61, 67, 117, 124, 133, 146, 163, 183

Bože, prosíme o dar moudrosti. Pomož, at' nepromarníme čas, který
je nám daný, malichernými a dětskými zbytečnostmi. Pomož nám,
abychom poznali, v čem je pravá lidská velikost a vlastně i celá
opravdová lidskost, taková, která je vždycky připravena pomoci
tam, kde je toho nejvíc zapotřebí.

Miroslav Kubíček

Boží zákon...

Dokončení ze str. 1

nusu jsme přišli o kuchaře, ale věřili jsme. A moc Božího požehnání se projevila již v tom, že vše dobře začalo i dopadlo. Věřím, že prosby, ať je nám dáno konat Jeho a ne naši vůli, byly vyslyšeny již proto, že při závěrečném večeru jsme po předání diplomů vyslechli nečekané dětské proslovy o tom, jak a co vše se dětem líbilo.

My, táboroví dospělí, nejme všichni věřící, někteří z nás „jen“ mají rádi děti a chtějí jim „udělat“ hezký tábor v úžasné, společnými vzpomínkami z minulých let opředené Borovnici. To „jen“ není myšleno nedostatečně, vždyť je naplněním přikázání miluj bližního svého, jako sám sebe. Pevnější většina dětí pochází z ateistických rodin a ty na náš tábor přijely, protože nás znají ze školy jako učitele, družinářku, tetu a tak podobně. Tyto rodiny k nám nepošílají děti na „křesťanský“ tábor, ale že věří, že o jejich děti bude čtrnáct dní dobře postaráno. Většinou sledují náš program na facebookové stránce tábora, letos tedy včetně celotáborové hry s názvem Desatero.

Bez dnů příjezdu, odjezdu a sobotních dnů odpočinku jsme věnovali vždy část dne jednomu z přikázání Zákona. Symbol dvou desek Desatera nás na vysokém sloupu nad našimi hlavami provázel při každém nástupu družstev.

Poselství o Božím daru věčného života, díky naplnění Zákona v Jediném, kdo jej mohl ve vlastním srdci dodržet, a tak nám otevřel cestu z moci temnoty jednou provždy, bylo hlášáno všem přítomným. Modlitba, abychom konali a hovořili ne ze sebe či za sebe, byla vyslyšena. Dobrá zpráva o Vykupiteli pro všechny, kdo v něj věří, a o Zákonu, jež vkládá do našich srdcí a vpisuje do naší mysli, aniž by vzpomínal na naše předchozí hříchy, našla srdce dětí. Při cestě z nemocnice v Benešově s dvanáctiletou Bárkou, která měla čerstvě ruku v sádře, se v hovoru spontánně a zvučně ozvalo: „já věřím v Boha a Laura věří taky“ a nebylo to vyznání jedině. Bohu díky!

Co dodat? Snad, že v závěrečné pouti děti kupovaly za částečně vysoutěženou a částečně odpracovanou mzdu, navýšenou o individuální pochvaly v naší měně Borováky kromě míčů, penálů, náušnic a všelijakých hraček, také rozličnou křesťanskou literaturu. Část jsme nakoupili, většinu dostali od dárců. Šlo například o tituly Tak Bůh miloval svět, Boží zpráva pro Tebe či Ten, který přichází a mnohé další. Úlovkem větších zákazníků našeho krámků byly Bible v moderním v překladu pro 21. století. V nich táborníci během „bojovek“ vyhledávali morseovkou zašifrovaná místa vztahující se k přikázání dne. A ti, kteří je kou-

pili před dalšími zájemci, zářili spokojeností. Dej prosím, Pane, ať je v nich i v nás zaseto do dobré půdy, která přináší úrodu! Amen.

Závěrem nám dovolte poděkovat za opětovné zapůjčení objektu v Borovnici a finanční příspěvek Pražské diecézi ČČSH, dále děkujeme za sponzorské dary náboženské obci ČČSH v Kolíně a firmě Mlnarik Organ s.r.o. Sokoleč. Za zapůjčení mnohého vybavení z kabinetů hudební výchovy, tělocviku a školní družiny děkujeme ZŠ a SŠ Kupeckého na Praze 4 – Háje. Velmi nám pomohl dar dopředu navařených jídel pro začátek od Marthy's Kitchen - U Mánesa v Praze i výpomoc v kuchyni od pana Kolmana z Vlašimi - bývalého správce tábořiště. Nemůžeme opominout poděkování obci Borovnici, kdy jsme společně uspořádali cvičení záchranářů psů, kteří se svými svěřenci hledali naše děti v místních lesích, po kterém neujeli, ale zůstali na společné opékání buřtů s místními obyvateli u slavnostního ohně. Za obětavou pomoc při zápůjčkách i darech náradí, surovin a různých materiálů či za práci při realizaci našeho programu pro děti, a také za koláče, perníky nebo buchty, vděčíme rodinám Čížkovských, Proškových, Martinkových, Kletečkových či Křížkových. Moc děkujeme!

Daniel Mach

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

Spor o prvenství

V textu jsou vynechané dvojice písmen. Ty jsou obsaženy v nápovědě, ovšem v přeházeném pořadí.

**KD. .CE B.. PR..Í, B.. Z. .Š.. PO..ED.. A
..U..B..K V..CH.**

Nápověda:

**SL VN NÍ OCH ÝT ECH UŽ EV ŠE NÍ SL
ŽE**

(Řešení z č. 36: Uzdravující víra.)

Jana Krajčířiková

Období stvoření 2021

Domov pro všechny? Obnova Božího domu

Uprostřed krizí, které otřáslý naším světem, byla světová křesťanská rodina probuzena k naléhavé potřebě uzdravit naše vztahy se stvořením a mezi sebou navzájem v ekumenickém Období stvoření.

Během Období stvoření, od 1. září do 4. října, se každoročně tisíce křesťanů na šesti kontinentech setkávají, aby společně prožili čas obnovy a naděje, oslavu výročí pro naši Zemi a objevili radikálně nové způsoby života se stvořením.

Více než kdy jindy se světová křesťanská rodina spojí, aby se modlila a jednala ve prospěch našeho společného domova.

Období stvoření je časem pro obnovení našeho vztahu se Stvořitelem a celým stvořením, prostřednictvím společného slavení, obrácení a odevzdání. Během tohoto období se připojujeme k našim sestřím a bratrům v ekumenické rodině v modlitbě a činnosti ve prospěch našeho společného domova.

Ekumenický patriarcha Dimitrios I. prohlásil 1. září Dnem modliteb za stvoření, pro pravoslavné v r. 1989. Pravoslavný církevní rok v ten den začíná připomínkou toho, jak Bůh stvořil svět.

Světová rada církví se zasloužila o to, aby se tento výjimečný čas stal obdobím, a prodloužila oslavy od 1. září do 4. října.

Pod vedením ekumenického patriarchy Dimitria I. a Světové rady církví křesťané na celém světě přijali období jako součást svého ročního kalendáře. Papež František v roce 2015 oficiálně potvrdil, že římskokatolická církev toto období vřele vítá.

V posledních letech také prohlášení náboženských představitelů z celého světa povzbuzovala věřící, aby si během tohoto měsíc trvajících období udělali čas na péči o stvoření.

Období začíná 1. září, Dnem modliteb za stvoření a končí 4. října ve svátek sv. Františka z Assisi, patrona ekologie, milovaného mnoha křesťanskými denominacemi.

Během měsíc trvajících oslav se 2,2 miliardy křesťanů na celém světě spojí, aby pečovali o náš společný domov.

Letošním tématem oslav je: Domov pro všechny? Obnova Božího domu. Křesťané spolu se žalmistou prohlašují, že „Hospodinova je země, se všim, co je na ní.“ (Ž 24,1)

Současná klimatická krize však urychluje ekologickou nestabilitu, která má za následek ztrátu biotopů, jež jsou domovem milionů druhů, včetně lidí, jejichž domovy jsou v důsledku klimatických konfliktů, ztrát a škod ohroženy.

Jako věřící lidé nás naše křesťanské povolání nutí obdělávat a udržovat Boží zahradu a podílet se na obnově celé obydlené Země, aby život vzkvétal a všichni měli spravedlivý a udržitelný domov.

Doufáme, že zaměřením podtématu na pojem oikos vyzdvihneme integrální povahu mnoha vztahů, které drží síť života pohromadě. V rámci celé obydlené Země (oikoumene) církev (oikoumene) vyzývá všechny domácnosti a společnosti (oikos), aby obrátily naše politické, sociální a ekonomické systémy (oikonomia) ke spravedlivým, udržitelným ekologickým životům, které respektují životodárné ekologické hranice (oikologia) našeho společného domova.

Doufáme, že toto Období stvoření obnoví naši křesťanské výzvu k péči a udržování ekologického obratu, aby život vzkvétal a aby všichni tvorové našli své místo pro rozkvět v našem společném domově.

Proto zveme, spolu se Světovou radou církví a širokým ekumenickým společenstvím, i sbory Církve československé husitské, aby se svými aktivitami připojili k těmto oslavám.

Více informací a zdrojové materiály naleznete na stránkách:

<https://seasonofcreation.org/>

<https://seasonofcreation.org/resources/>

Přeložila: Kateřina Vítková

Zdroj: <https://www.oikoumene.org/events/season-of-creation-2021>

Procházka Prahou k výročí kněžny Ludmily

V neděli 3.10. 2021 se od 15.00 uskuteční Procházka "Za svatou Ludmilou" po Praze 2. Sraz bude před hlavním vchodem do kostela sv. Ludmily na náměstí Míru. Těšíme se na vás!

Setkání s Ladislavem Heryánem

V úterý 19. října 2021 se v synagoze Hranice od 18.00 uskuteční Podvečer kytarových písní a rozjímání se známým římskokatolickým knězem, salesiánem, biblistou, vysokoškolským učitelem Ladislavem Heryánem.

Jste srdečně zváni!

red

